

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

דף כג-כט | פרשת בא | גליון מס' 4

דף כג.

אמר רב ששת עד פרסה- בשו"ת גינת ורדים [גן המלך מח] כתב שהגמרא נקטה שיעור "פרסה" ולא "שעה וחומש" להורות כי אף אם יכול להעמיד עצמו שעה וחומש ע"י שיישב במקום אחד, אינו יוצא אלא אם יכול לעמוד פרסה גם כשהוא מהלך, [ובאשל אברהם בוטאשט כתב שמשערים בזמן בינוני, ולא בעת חום או קור].

חולץ תפיליו ברחוק ד' אמות ונכנס וכו'- במג"א (סי' כה ס"ק כב) דן בענין מי שחלץ תפיליו כדי שיוכל להכנס לבית הכסא לעשות צרכיו, אם כששובשם שוב צריך לחזור ולברך. וכתב המג"א, דאם בית הכסא קרוב אין צריך לחזור ולברך, רק בבית הכסא שבזמן הגמ' שהי' רחוק הרבה, אז צריך בכה"ג לחזור ולברך ע"כ. והגאון ר"ע איגר זצ"ל תמה, דבגמ' כאן מבואר שלא הי' בית הכסא (גם בזמן הגמרא) רחוק יותר מד' אמות ע"כ.

דף כד.

והוה ידענא דיום טבילה הוה- פירש רש"י [ד"ה יום] דהיינו יום טבילתה של שאתו של רבא. וכתב הב"י [רמ] שמכאן המקור שצריך לפקוד את אשתו בליל טבילתה. אולם רבינו יונה ביאר שהיה יום טבילה של רבא, "שטבל לקריו ושימש מטתו שמנהגם היה לטבול כשהיו משמשים מיטותיהם", ובפשטות כוונתו כביאור הרשב"ץ שטבל כדין בעל קרי לעיל [כב ב], וכן ביאר מעדני יום טוב [ה] שהעדיפו פירש זה כי האשה צנועה ומעלימה זמן טבילתה, אך האיש אחר ששימש אינו מעלים. אולם לשון "מנהג" ומה שהקדים טבילה לתשמיש מורה שכוונתו למנהג הטבילה קודם תשמיש [הביאו אליהו רבה רמ ו], ראה נודע ביהודה [תנינא יו"ד קיז].

שנים שישנים במטה אחת, מהו שזה יחזיר פניו ויקרא קריאת שמע, וזה יחזיר פניו ויקרא קריאת שמע- כתב הכסף משנה [ק"ש ג יח] שצריך שיחזירו

שניהם אחוריהם זה לזה, ולמד מכך מחצית השקל [עג א] שאם רק אחד החזיר פניו, שניהם אסורים לקרא, וראה פמ"ג. אך הגר"א דקדק מלשון "מחזיר פניו" שדי בחזרת פנים של אחד.

דף כד:

היה עומד בתפילה ובקש להתעטש וכו' ואומר רבש"ע יצרתנו וכו'- וכתב ברש"י: ואומר - בתוך התפילה, דהא מופסקת ועומדת כבר על ידי הרוח, לפיכך יכול להפסיק נמי ולומר דבר זה באמצע ע"כ. בספר גינת ורדים (כלל א סי' נא) למד מדברי רש"י אלו, דהנצרך לנקביו בין פסוקי דזמרה לישתבת, יכול לומר אשר יצר, הואיל ובלאו הכי תפילתו מופסקת, וכסברת רש"י הנ"ל ע"כ.

ובשו"ת מתת ידו (מהדו"ת או"ח סי' טו) הביא בשם אחד מגדולי הדור, שהוכיח מדברי רש"י הנ"ל, דמי ששכח טל ומטר וחוזר לברכת ברוך עלינו, ובינתיים שמע שהציבור עונים איש"ר, מותר להפסיק ולענות עם הציבור, כדברי רש"י, דכיון שכבר תפלתו מופסקת ועומדת ע"י הרוח לפיכך יכול להפסיק ולומר באמצע התפילה, וה"נ כיון שהתפלה מופסקת אצלו במה שאמר ברכות שלא הי' רשאי לאומן וצריך לחזור לברכת השנים, לכן מותר להפסיק אז גם לקדיש ולקדושה ע"כ.

ובספר עמק ברכה (ה' תפלה דף ז ע"ב) מביא בשם הגדול ממניסק, דשכח יעלה ויבא או טל ומטר דחוזר לרצה או לברך עלינו, מותר להפסיק לקדיש ולקדושה מטעם הנ"ל ע"כ. [וראה עוד בס' חשוקי חמד כאן שדן בחולה סכרת שקיבל התקף באמצע תפילת שמונה עשרה, ונזקק מטעם הסכנה לאכול קובית סוכר, האם יברך ברכת הנהנין על אכילה זו, או שמא יאכלנו בלי ברכה מאחר והוא באמצע התפילה?]

וכתב שדן בשאלה זו ב"שבילי הרפואה" (ח"ו עמוד ס"ג הגרפ"א פאלק) וכתב, דכמו שאין להפסיק

ללכת לשמוע דברי חכמים ולהעמיד גרסתו ולהרהר בה, כי על ידי זה ישיג חכמה, דעה, בינה והשכל. חכמה שלומד מרבותיו, וזו היא המדה הראשונה הנזכרת במשנה. בתלמוד, דעה היא לצייר ולהבין הדברים שהוא שומע ולשננם וכו', ולהוציא דבר מדבר היא הבינה כאמור. והשכל נובע חידושים כמ"ש ע"כ.

וראה בב"י (או"ח סי' קב) שכתב, דודאי יכול ת"ח להשתמר שלא להרהר בד"ת, אלא אסור לו לעמוד במקומות אלו כיון שאסור לו לעמוד בלא ד"ת בגלל ביטול תורה עכ"ד. [א"ה. אגב אציין חידוש נפלא שהעירני אליו הג"ר יהודה קופר מביתר והוא שבגמ' בשבת קנ. איתא: והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן בכל מקום מותר להרהר חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא שאני התם דבעינן והיה מחניך קדוש וליכא. ופרש"י: 'ולא כתיב ביה דבר אלא מקום חנייתך תהא בקדושה וטעמא משום דישאל מהרהרין תמיד בדברי תורה'. ומדברי רש"י רואים שכל ישראל בחזקת שמהרהרים תמיד בד"ת ולא רק ת"ח. וע"ע בשו"ת ציץ אליעזר (חלק יג סימן א) וכן בשו"ת יביע אומר (חלק ד - אורח חיים סימן ב).]

דף כה:

עקבו רואה את הערוה מותר. נוגע אביי אמר וכו' ורבא אמר וכו' - כתב בספר מגדים חדשים כאן: ביראים (סימן יב, ויראים השלם סימן שצב) כתב, ואף על גב דהא ליתא מיע"ל קג"ם, מסקינן כאביי ע"ש. עיין מג"א (סימן שמ סקט"ו) הביא מהע"ש שר"ל שהעיי"ן מהסימן יע"ל קג"ם רומז למחלוקת אביי ורבא בשבת (עג ע"ב) בדין עימור. והמג"א תמה עליו דאות עיי"ן רומז לעד זומם. ובפמ"ג שם ר"ל שהע" כולל כל ההלכות המתחילות באות ע' שנחלקו בהם אביי ורבא, היינו עד זומם וגם עימור בכלל ע"ש. וע"ע בתוס' (קידושין נב ע"א ד"ה ביע"ל קג"ם), ובספר עצמות יוסף שם, ובספר תורת חסד (סוף כלל כ).

ולפי"ז היה מקום לומר דגם מחלוקת זו בעקבו רואה את הערוה נכלל באות ע'. ולכאורה מדברי היראים כאן מתבאר דא"א לומר כן, כיון דמפורש בש"ס דהע' הוא המחלוקת בעד זומם. וע"ע בספר קדושת יום טוב למהרי"ט אלגאזי (סימן כ) עכ"ד.

כוליה בית כארבע אמות וכו' - באלי' רבה ובמחצית השקל (או"ח סי' צ) הביאו בשם שו"ת שבות יעקב שכתב ללמד זכות על מנהג העולם שאין מדקדקין לנטול ידים אצל המטה, משום דכולא ביתא כד' אמות. אמנם באליה רבה שם חולק עליו וסובר שלא

שמו"ע לקיים מצות עניית קדיש וקדושה, כמו כן אסור להפסיק לברך ברכת הנהנין. ואפילו אם ננקוט כדעת הראשונים הסוברים דהאוכל בלי ברכה איסורא עביד, מ"מ אין היתר להפסיק באמצע התפילה כדי למנוע איסור. וראה מהנאמר בשו"ע (סימן צ סעיף כז) היה עומד בתפילה והשתין תינוק בבית הכנסת, ישתוק עד שיביאו מים להטיל על מי הרגלים... או יצא מבית הכנסת. וכתב על זה משנ"ב: "דכל זה לא מיקרי הפסק, אבל אסור להפסיק בדיבור להביא לו מים, כיון דאיסור מי רגלים אינו אלא מדרבנן אין לו להפסיק בדיבור בשביל להודיעם". (ולענ"ד נראה להוסיף, דכשלא יכול להפסיק אין בו איסור מעילה, ובפרט כשעומד לפני המלך בשירות ותשבחות, וכי יש לך ברכת הודאה גדולה מזו? לכן אין בזה איסור. וגם מצינו באונן ובעל קרי שמותר להם לאכול בלי ברכה מאחר ואסור להם לברך).

וגיסי הגר"ח קנייבסקי שליט"א צידד דיתכן שיש לברך, דמאחר וחייב להפסיק ולאכול, חייב גם לברך דהוי צורך התפילה - דבלי לאכול לא יוכל להתפלל, לכן גם יברך. וכעין מה שכתוב בברכות דף כד ע"ב (וכתבו המשנ"ב סימן קג סק"ה), דאם יצא ממנו רוח אומר: "רבון העולמים יצרתנו נקבים נקבים"... ואין זה הפסק, דהא מופסקת ועומדת כבר ע"י הרוח, ולכן יכול להפסיק נמי ולומר דבר זה באמצע (לשון רש"י), ויש לחלק, וצ"ע אם מותר לברך.

ונכון לברך בלב, דהגם דקיי"ל דהרהור לאו כדיבור, מכל מקום תיקון פורתא יש בהרהור הברכה, ואולי אף תיקון גמור. דהנה באו"ח (סימן סב ס"ד) איתא: "אם מחמת חולי קרא ק"ש בלבו יצא. והגם דהסכמת הפוסקים היא דאינו יוצא החיוב של "ודברת בס", דהרהור לאו כדיבור, קיום פורתא יש בזה. וכך כתוב ברמ"א (סימן צד ס"ו): "ואם אי אפשר לו [לחולה] להתפלל מכל מקום יהרהר בלבו, שנאמר "אמרו בלבבכם על משכבכם". והט"ז (סימן סב סק"א) כתב: מי שצמא בלילה על מטתו שאי אפשר לו ליטול ידיו ולברך, יהרהר הברכה בליבו וישתה. ולגבי ברכת המזון נאמר במג"א (סימן קפה סק"א) אם מחמת חולי קרא בלבו יצא כמו בעל קרי. וע"ע בזה בנידון זה במאמרו של הרב שמואל אליעזר שטרן שליט"א

שם - ת"ח אסור לו לעמוד במקום הטנופת וכו' - כתב מהר"ם חאגיז בספרו משנת חכמים (סימן צא): ת"ח אסור לעמוד במקום הטנופת לפי שא"א לו בלא הרהור תורה, שהדבק בה"ת ובתורתו אין לו לפנות לבו לדברים בטלים אלא באהבתה ישגה תמיד, הן

זוהי דמתפללין מעריב בליל שבת מבעוד יום, משום דתפלת מעריב תקנוה כנגד אברים ופזרים הקרבים בלילה ובשבת אסור ליתנם, לכן מהני התפלה מבעוד יום, עכ"ד.

והשיב על זה באור שמח (פרק י מהל' תפילה הלכה ז) די"ל דתקנת תפלת מעריב אינה כנגד הא דהיו מעלין את האברים של יום בלילה כדי להקטירם, אלא כנגד הא דהיו אברי התמיד שהעלו ביום - מתעכלין והולכין כל הלילה, ולפי"ז אין נ"מ בין ליל שבת לשאר הלילות, דמ"מ גם בליל שבת היו האברים מתעכלין בלילה, וכנגד זה תקנו תפלת ערבית עכ"ד. וכן ראיתי במור וקציעה שהעיר ע"ד כנ"ל.

דף כז:

שאני רבי ירמיה בר אבא, דתלמיד חבר הוה. והיינו דקאמר ליה רבי ירמיה בר אבא לרב: מי בדלת? אמר ליה: אין, בדילנא, ולא אמר, מי בדיל מר. ומי בדיל? והאמר רבי אבין: פעם אחת התפלל רבי של שבת בערב שבת, ונכנס למרחץ ויצא ושנה לן פרקין ועדיין לא חשכה! אמר רבא: ההוא דנכנס להזיע, וקודם גזירה הוה.

בפשטות השאלה היא ומי בדיל היינו וכי רב בכלל צריך לבדול והרי רבי ראינו שהמשיך אחר תפילת שבת להזיע, וקצת נתקשתי דא"כ מה שייך להקשות מרבי לרב, שמא רב ס"ל דבאמת צריך לבדול דלא כרבי.

ושו"ר שמעי"ז הקשה בשו"ת פרי יצחק (חלק א סימן ח) דצ"ע בסוגי' שם דפריך לרב ומי בדיל והאמר ר' אבין פעם אחת התפלל רב של שבת בע"ש ונכנס למרחץ ויצא כו' ועדיין לא חשכה, וכן פריך שם מאביי דשרי ליה לרב דימי לכברויי סלי, ופרש"י לעשן אותם בגפרית לאחר שהתפלל של שבת בע"ש. ולפי הנ"ל קשה דמאי פריך דלמא לא ס"ל לרבי תוספת שבת כלל וכן ס"ל לאביי וממילא גם קבלת שבת לא שייך כלל כנ"ל. ועיי"ש שהוכיח מהסוגיות דבאמת ס"ל דתוספת שבת הוי דאוריתא. וע"ע בקובץ תשובות להרב אלישיב (חלק א סימן נד) מש"כ בזה.

וראיתי מי שרצה לומר שקושית הגמ' היא על עצם שאלת רבי ירמיה ששאלו לרב מי בדלת, ותמחה הגמרא: וכי מי צריך אדם להיות בדיל ממלאכה לאחר שהתפלל ערבית של שבת בערב שבת מבעוד יום? והרי רבי לא בדל וא"כ מה מקשה על רב שמא ס"ל כוותיה. אך לא משמע כן מלשון הגמ' כביאורם. וי"ל.

אמרו כלל זה אלא במקום שלא נזכר בפירוש שיעור ד' אמות, אבל במקום שנזכר בפירוש ד"א אין להקל בזה ע"כ.

ובספר כנסת הגדולה בהגהות הטור (יו"ד סי' רמד אות ו) הביא מספר שארית יהודה שנסתפק אם חייב לעמוד מפני זקן בכניסתו לבית אף על פי שאינו בתוך ד' אמותיו, מי אמרינן דכל הבית חשיב כד' אמות וקימה שיש בה הידור קרינן בה או לא, והסכים דלא הוי כד"א, ובספר ברכי יוסף (שם ס"ק ה) כתב להביא ראיה מהגמ' דידן שאין הלכה כרשב"א שאמר כל הבית כד' אמות וע"ש שפלפל בזה הרבה.

דף כו.

איבעי' להו, טעה ולא התפלל מנחה וכו'- ברבינו יונה כאן כותב: "וי"מ שאפי' לא התפלל תפלות הרבה, לכולן יש להן תשלומין, והם אומרים שמי שהי' תפוס או חולה, כשיצא מבית האסורין או שנתרפא, שיתפלל כל התפלות שהפסיד. ואין דעת מורי הרב נר"ו נוחה בזה" עכ"ל.

ויש להביא כאן מש"כ בבני יששכר מאמרי ר"ח (מאמר ב סי' ג) בשם הרמ"ע מפאנו ז"ל וז"ל: "שלעתיד לבוא ב"ב נצטרך להקריב כל הקרבנות שחסרנו כל ימי גלותינו, דהיינו כשיגיע ר"ח ניסן נצטרך להקריב כל קרבנות המוספין של כל ראשי חדשים של ניסן של כל ימי הגלות וכו'. ובזה פירשנו בטוב טעם מה שאנו אומרים במוספין ואת מוסף יום השבת הזה נעשה ונקריב וכו', הנה תיבת הזה אינו מובן, ולפי דברי הקדוש הנ"ל ידוקדק היטב, שבאמת נעשה ונקריב מוסף השבת זה ור"ח הזה והוא נכון בעז"ה". עכ"ל. והוא כהנ"ל דיש תשלומים כה"ג ודו"ק.

דף כו:

יעקב תקן תפלת ערבית שנאמר ויפגע וכו'- בספר תורת חיים על חולין (צא ע"א) כתב לבאר בהא דאיתא שם בגמ' עה"פ (בראשית כח, יא): כי בא השמש וגו' ששקעה קודם זמנה. וכתב בתורת חיים: ונראה דהיינו הא דתיקן יעקב תפילת ערבית באותה שעה כמו שאמרו חז"ל ולא תיקנה קודם לכן דשמא נאנס אז ולא התפלל מנחה לפני ששקעה עליו החמה פתאום שלא בעונתה וקיימא לן דמי שנאנס ולא התפלל מנחה מתפלל ערבית שתיים הראשונה לשם חובה והשנייה לתשלומין, לכך עמד הוא ותיקן אז תפילת ערבית והתפלל אותה שתיים עכ"ד.

תפלת הערב אין לה קבע שהרי אברים ופזרים שלא נתעכלו וכו'- במג"א (או"ח סי' רסו ס"ק א) כתב,

עוד אדבר במה שעונה הגמ': שאני רבי ירמיה בר אבא, דתלמיד חבר הוה. דמהו ההגדרה של תלמיד חבר.

ומצינו דבר מעניין ברש"י (עירובין דף סג.) שכתב: תלמיד חבר - חכם כמותו, אלא שלמד ממנו דבר אחד או יותר.

אמנם בשו"ת הריב"ש (סימן רעא) כתב: ומה שפירש רש"י ז"ל תלמיד חבר חכם כמותו אלא שלמד ממנו הלכה אחת או שתים, לאו דוקא חכם כמותו ממש בשוין. דהא ודאי רב המנונא לא היה שוה לרב חסדא ותלמידו ממש היה. כדאמרין בפ"ק דקדושין (כ"ה) סבי דנזייתא לא אתו לפרקא דרב חסדא. אמר ליה לרב המנונא זיל צנעינהו. אזל אמר להו מאי טעמא לא אתו רבנן לפרקא, אמרו ליה ומאי ניתי, דבעינן מילתא מיניה ולא פשיט לן. אמר להו בעו מנאי דידי ואפשוט לכו. בעו מיניה עבד שסרסו רבו בבצים מהו, כמומין שבגלוי דמי או לא, לא הוה בידיה. אמרו ליה מה שמך, המנונא. אמרו ליה לאו המנונא שמך אלא קרונא שמך. אתא לקמיה דרב חסדא. אמר ליה מתני' בעו מינך. דתנן כ"ד ראשי אבריי שבאדם וכו'. אלא תלמידו היה ולא היה רוב חכמתו אלא מרב הונא. וכן רבינא לא היה גדול בתורה כרב אשי. הא אמרינן בפרק הנזקין (נ"ט) וכן בפרק אחד דיני ממונות (ל"ו) דמימות רבי ועד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד. ור"ל שהיה גדול בדורו מכלם בתורה וגדול מכלם בגדולה, כדמוכח התם. וכן נמי רבי ירמיה בר אבא דאמר' בפרק [תפלת השחר כ"ז]: דהוה תלמיד חבר לרב. מדקאמר ליה מי בדלת, ולא קאמר ליה מי בדיל מר. ודאי לא היה חכם כמותו דרבי ירמיה בר אבא תלמיד של רבי יוחנן ואפילו רבי יוחנן רבו היה שולח לרב לקדם רבינו שבבבל, כדאיתא בפרק גיד הנשה (צ"ה). אלא שלא היה רבו מובהק של רבי ירמיה בר אבא.

וראה בשו"ת מהר"ם מינץ סימן ל בסופו דנראה דנקיט כדברי רש"י. ושו"ר אריכות גדולה ורבה בזה בס' יד מלאכי (כללי התלמוד כלל תרסד) שם סיכום את כל השיטות בזה. ועיין שם ותרווה צמאונך.

דף כט.

בצבור מ"ט לא משום דשמעה משליח צבור - במלא הרועים הקשה, אם כן למה על גבורות גשמים מחזירין אותן, והרי ישמענה אחר כך משליח צבור [והטור סוף קכו נחלק עם הרמב"ם אם מועילה

חזרת הש"ץ לטעות בשלש ראשונות, ובמ"ב קכד לט נקט שלדעת הרמב"ם חוזר על גבורות גשמים, ובשערי תשובה קיד ח נקט שהטור יודה בזה, כי הטועה בהן נחשב כלא התפלל כלל]. והעלה מכך שגבורות גשמים היא חלק מנוסח הברכה, וכשמדלגה נחשב כשכח ברכה שלמה, שכתבו תוס' [ד"ה טעה] שאין הש"ץ מוציא, אך שאלת גשמים היא רק הזכרה, שהרי יכול לאמרה בשומע תפלה, וכוונת הגמרא כי כיון שיכול לאמרה בשומע תפלה, לכן יכול לצאת מהש"ץ [וקושיית הגמרא שעיקר הטעם חסר מהספר]. ובכתבי הגר"ח נקט שטל ומטר הוא ממטבע הברכה, ולפיכך השוכח בערב שבת, מתפלל בשבת שתים, אף שאינו מזכירו, כי צריך להשלים את התפלה, ויתכן שכוונתו שחסר בגוף התפלה, אך אינו דין בברכת השנים דוקא, שהרי יכול להזכיר בשומע תפלה. [וראה פמ"ג קיט משב"ז ד, שאע"פ שהשוכח עיקר ברכה אינו יכול להשלימה בשמע קולנו, טל ומטר משלים, שאינו אלא שאלה].

דף כט:

והטוב בעיניך עשה - כתב המהר"ץ חיות: עי' עקרים פכ"ד לרביעי מה שפי' בזה כי יקרה בענין התפלות שלא תקובל תפלתו. מפני שהשי"ת יודע כי אם יבצע מגמתו יהיה סבת רעתו כמו שמתפלל בעבור בנים ויוכלו להיות כאבשלום בן שבקש להרוג את דוד אביו וכן בענין העושר שאדם מבקש יוכל להיות סבה לרעתו כמו שנאמר עושר שמור לבעליו לרעתו. או יגרום שיסור מאת ה' כמו שאמר פן אשבע וכחשתי ואמרתי מי ה' ולזה יהיה מובחר התפלה והטוב בעיניך עשה כלומר ובכל דבר שאני מתפלל לפניך אל תפן אל דברי ולא לבקשתי לעשות מה שלבי חפץ או מה שאני שואל שפעמים הרבה אני שואל דבר שהוא רע אלי ועל כן אתה תבחר ולא אני עשה מה שאתה יודע שהוא טוב בעיניך ולא מה שהוא טוב בעיני ע"ש. וכן מצאתי בתנחומא פ' תרומה דפירושו כן כוונת תפלת שלמה (מלכים א') ואל הנכרי אשר לא מעמך ישראל הוא וגוי ועשית ככל אשר יקרא אליך הנכרי לא תעשה רק מה שמבקש ממך ואם לאו יקרא תגר אבל ישראל כשהוא תובע בנים ואתה יודע שיהיו הבנים מכעיסים אל תתן לו וכן אם תבע נכסים ואתה יודע שעתיד לבעט בהן אל תתן לו רק ונתת לאיש ככל דרכיו אשר תדע את לבבו כי אתה ידעת לבדך את לבב העם הזה ומה שהטוב בעיניך עשה להם ולא מה שמבקש ע"ש:

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהושה קצרה ובהירה - שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

בכתובת זו ניתן לקבל גם הגליון: 'תמצית הדף היומי' - סיכום שבועי קצר של סדר הדף היומי.

וכן את הגליון 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.